

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. január 10-én.

Kezdő ének: 77. zsoltár 1. verse

Főének: 227. dicséret 1-4. és 8. verse

Ének prédikáció előtt: 77. zsoltár 8. verse

Textus: János evangéliuma 17. rész 9a. 20. és 26b. verse: „Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál. (...) De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek én bennem; (...) hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is őbennük”.

Kedves Testvéreim!

Mind a kettő felolvasott igeszakasz, a Zsidókhoz írt levélből és a János evangéliumából hallott részlet is az imádságról szól. A levél szinte parancsként mondja, hogy imádkozzatok értünk, az evangéliumban pedig Jézus az, aki a főpapi imádságban könyörög, földi léte legnehezebb útjára, a kereszthalálra készülve. Mai istentiszteletünkön az imádságról gondolkozzunk el, hogy az milyen formában építi és erősíti az életünket.

Az imádság keresztyén életünk legfontosabb része. Hiszen így tartjuk a kapcsolatot az Örökkévaló Istennel, így tudjuk letenni a terheinket, a fohászkodáson keresztül érezzük meg a mindennél fontosabb békességet. Amikor elmondunk egy imádságot, akkor egy kis időre kilépünk az életünk nehézségeiből, gondjaiból és felemelkedünk az Úristen erejéhez.

Ugyanakkor az imádságunk tartalma is nagyon sok mindentől függ. Hiszen köszönetet mondunk mindazért, amit megkaptunk Istentől, ami széppé tette és bearanyozta egy-egy napunkat, megköszönjük az erőt, amit a mélységben kaptunk Tőle, és hálát adunk azért is, mert az Örökkévaló a gyászban és fájdalomban mellénk áll, hogy megvigasztaljon.

A köszönetmondás mellett azonban a legfontosabb mégis az, hogy kérünk. Hiszen nagyon sok mindent egyedül nem tudunk megoldani. Ezekben az időszakokban pedig a Mindenható segítségét kérjük. Vannak olyan élethelyzetek, amikor nem látjuk, hogy melyik megoldás lesz majd a legjobb. Ilyenkor kérjük Istent, hogy Ő mutassa meg nekünk, hogy merre induljunk tovább. Aztán vannak olyan akadályok, amikről úgy érezzük, hogy nem tudjuk átugrani. Gyermekkorban egy-egy dolgozat, később az egyetemi vizsgák, vagy egy nyelvvizsga. Felnőtt korban munkahelyi interjúk, továbbképzés és sok minden más akadály van előttünk. Ezekben az élethelyzetekben kérhetjük, hogy Isten ereje emeljen át minket ezeken az akadályokon.

Én is megéltem azt a pillanatot, amikor egy magam elé kitűzött célról megállapítottam, hogy soha nem tudom elérni, egészen biztos, hogy semmi nem fog belőle sikerülni. Imádkoztam Istenhez, hogy onnan a mélységből vezessen tovább, ma pedig, amikor már több év eltelt az akadály teljesítése után, ma is pontosan tudom, hogy a Mindenható mikor nyúlt bele az életembe és adott olyan segítséget, ami nélkül nem léphettem volna át az akadályon.

Istentől pedig nagyon sok mindent kérünk még. Vannak olyan személyes terhek, amiket senki másnak nem akarunk, vagy nem tudunk elmondani, de megosztjuk a felettünk álló Istennel. Vannak olyan pillanatok, amikor azonnal szükségünk van külső beavatkozásra, ilyenkor egy gyors felkiáltás segíthet. Nyugodtan mondhatom, hogy az imádság az egyik legbensőségesebb, legszemélyesebb ügy az életünkben.

Jézus imádsága is ennyire bensőséges. Hiszen azért imádkozott, ami az övé, mégis eközben másokért mondta el könyörgését. Ezt az imádságot hívjuk, közbenjáró imádságnak, amikor valami olyat viszünk Isten elé, ami nekünk nagyon fontos, de az mégsem a saját életünkről szól, hanem valaki másért könyörgünk.

Ennek az egyik megrendítő példája a Bibliában az, amikor Ábrahám Sodoma városáért könyörög, ahol akkor éppen az unokaöccse, Lót is tartózkodott. Megtudta Ábrahám, hogy veszedelem fenyegeti a két várost, Sodomát és Gomorát. Azt kérte Ábrahám Istentől, hogy ne pusztuljon el az igaz ember a gonosszal együtt, és mentse meg az egész várost a benne lakó igaz emberekért. Ábrahám megkérdezte Istentől imádságában: hátha van abban a városban 50 igaz ember, akkor miért halna meg az 50, a többivel együtt? Aztán imádságában alku-dozott Ábrahám és levitte az igazak számát tízre. Ha csak 10 ember is van a városban, aki Istent követi, akkor mentse meg a Mindenható a várost. Egy olyan városért imádkozott, amelyik az egyik leggonoszabb volt a környéken. Semmi olyat nem tudunk róla, ami pozitív lehetett volna. Ábrahám mégis könyörög értük Istenhez.

Azt hiszem, hogy a keresztyén emberek imádságának az egyik legfontosabb részét képezik ezek a közbenjáró imádságok. Jézus imádsága is az. Könyörög mindazokért, akik Őt követik. Mi is így könyöröghetünk másokért, amikor Istent szólítom meg, de nem azért, hogy nekem jó legyen, hanem azért, hogy a másinak jó legyen.

A kérdés természetesen ott van bennünk, hogy akkor kikért imádkozhatunk? Hiszen Jézus itt azokért könyörög, akik Őbenne hisznek a világon. Azokért, akiket szeret, akiket szeme előtt tart. Mi is imádkozhatunk a szeretteinkért. A szülők a gyermekekért, a nagyszülők az unokáért. Imádkozhatunk a testvéreinkért, a szüleinkért, minden rokonunkért. Őket szeretjük, és a szemünk előtt vannak.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. január 10-én.

Azt is könnyen elképzeljük, hogy ilyen formában próbálunk segíteni azoknak, akik nincsenek a közelünkben, akikre csak ilyen formában tudunk gondolni. Jézus is imádkozik mindazokért, akik majd a jövőben találunk rá a hitre. Nem csak azokért könyöröghetünk tehát, akikkel mindennap kapcsolatban vagyunk, hanem azokért is, akik távol vannak tőlünk, de fontosak nekünk. Milyen sok családban előfordul az, hogy valaki külföldre megy dolgozni. Őket nem tudjuk a hétköznapiakban semmilyen formában segíteni. De tudunk értük imádkozni. Meg tudjuk kérni a Mindenhatót, hogy adjon erőt, adjon segítséget a távolban lévő szeretteinknek.

A könyörgésnek aztán van egy egészen lelki oldala. Olyanokért kiáltunk fel Istenhez, akik lelki nehézségben vannak. Körül vesznek minket olyan emberek, akiknek az életük látszólag rendben van, de a lelkük nincsen rendben. Nem régen egy megdöbbentő mondatot hallottam, amikor idéztek egy nemrégien elhunyt embertől, mely szerint „mindenem meg van, még sincsen semmim”. Fizikailag nézve mindene meg volt, amire szüksége volt, lelkileg mégsem volt rendben az életében semmi. A lelki betegségekben szenvedőkért imádkozhatunk, a depresszióban lévőkért, azokért, akik nem látják az életüket értelmesnek. A legnagyobb feladataink közé tartozik az is, amikor a gyászolókért imádkozunk. Azokért, akik most veszítették el szerettüket, azokért, akiknek régebben kellett ravatal mellett megállniuk, de még nem sikerült a gyász fájdalmával megküzdeniük. Az ilyen fájdalomban lévő emberek nem tudják kimondani azt, amit a Zsidókhhoz írt levél leír, hogy „imádkozzatok értünk”, de a lelki mélység, amiben vannak, ezért kiált. Imádkozzunk hát a lélekben betegekért, imádkozzunk a fájdalmat hordozókért.

Aztán ahogyan továbblépünk, úgy jutunk egyre nehezebb terepre a másokért való könyörgésben. Imádkozhatunk a közösségért, amiben élünk, a gyülekezetért, a városért, az országunkért. Imádkozhatunk a vezetőinkért. Akkor is, ha ezt nem tartjuk elsődleges feladatunknak. Hogyan gondoljuk, hogy javulni fog a lelki közeg, hogyha mi még csak azt sem vagyunk hajlandóak megtenni, hogy imádkozunk közösségeink és vezetőink lelki egészségéért?

A másokért való könyörgésnek aztán van egy nagyon brutális része is. Amikor az ellenségeinkért imádkozunk. Azokért, akik minket bántanak. Azokért, akiknek az jelent gyönyörűséget, hogyha nekünk fájdalmunk van. Akkor érzik jól magukat, hogyha minket bánthatnak. Biztos vagyok abban, hogy volt, vagy van ilyen ember az életünkben. Őerte vajon tudunk tiszta szívből jövően imádkozni? Kérni Istent, hogy adjon nekik minden szépet és jót? Ugye, hogy mennyire abszurd maga a felvetés is, hogy kérjek jót annak, aki nekem fájdalmat okoz? Pedig higgyük el, hogy ez az egyetlen járható út, ami működik. Ez az egyetlen olyan út, amin a saját lelkünk békességre jut. A másoknak nem tudok segíteni. Nem tudom a lelki nyomorúságát megoldani, ami miatt az én életemet gyötri, de tudok érte imádkozni.

Máris látjuk Kedves Testvéreim, hogy a másokért való imádságnak nincsen határa. Nincsen olyan ember, akiért ne lehetne könyörögni. Azért a gyilkosért is lehet, aki mások életét kioltotta. Imádkozhatom azért, aki félelmet kelt, aki nyomorúságot okoz. Nyugodtan alkalmazhatom a jelenlegi európai helyzetre is és mondhatom, hogy imádkozhatom mindazokért, akiket bántottak az elmúlt időszakban, de imádkozhatom azokért is, akik mások életében fájdalmat, félelmet és rettegést okoztak. Az imádság ugyanis túlmutat minden érzelmi határon, túlmutat minden vallási és etnikai határon. Istenhez bárkiért könyöröghetek.

Amit ugyanis mi kérhetünk, annak ugyanúgy kell hangoznia, mint amit Jézus is mondott a főpapi imádság végén, hogy az a szeretet legyen minden emberben, mint amit Jézus hozott el közénk. Ha ez a szeretet meggyökeresedik mindazoknak a szívében, akikért könyörgünk, akkor nem lesznek veszekedések, akkor nem lesznek feszültségek. Ha ez a szeretet ott lesz mindazoknak a szívében, akikért könyörgünk, akkor nem fognak fájdalmat okozni nekünk, akkor minden rendeződni tud. Ez a szeretet oldja a fájdalmat is, ez a szeretet oldja a félelmeket is. Jézus példája egyértelműen arra buzdít minket, hogy imádkozzunk mindenkiért, hogy könyörögjünk, jöjjön el szívükbe az Isteni szeretet.

A bennünk lévő fájdalmakra, a minket nyomasztó félelmekre a megoldást akkor találjuk meg, hogyha mi is tudunk tiszta szívből és őszintén másokért imádkozni. Amikor ugyanis kinyitjuk a lelkünket Isten előtt, hogy segítse meg mindazokat, akikre gondolunk, akkor a mi szívünk tisztul meg. Amikor azokat is a Mindenható elé visszük, akik minket nem szeretnek, akkor a mi lelkünkbe költözik bele az a szeretet, ami erőt ad minden napon. A közbenjáró imádság végeredményben kettős hatású. Hitünk szerint Isten segít annak, akiért könyörgünk és segít nekünk, akik imádkozunk. Legyünk hát bátrak, és imádkozzunk mindazokért, akiknek az Örökkévaló segítségére van szükségük!

Ámen!

Záró ének: 475. dicséret mind a 3 verse